

ÂŞIKLARA YER YOK

Türk
Edebiyatı
—
Roman

TARIK
TUFAN

Tarık Tufan, 1973'te İstanbul'da doğdu. Kabataş Erkek Lisesi'nden mezun olduktan sonra üniversite eğitimini İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Felsefe Bölümü'nde yaptı. Marmara Üniversitesi Orta Doğu ve İslam Ülkeleri Araştırmaları Enstitüsü'nde Sosyoloji alanında yüksek lisansını tamamladı. Radyo ve televizyonlarda kültür-sanat alanında programlar gerçekleştirdi. İlk kitabı *Kekeme Çocuklar Korosu* 2000'de yayımlandı. Ardından *Kraliçenin Pireleri* (2002), *Ve Sen Kuş Olur Gidersin* (2004), *Hayal Meyal* (2007), *Bir Adam Girdi Şehre Koşarak* (2010), *Şanzelize Düğün Salonu* (2015), *Beni Onlara Verme* (2017), *Düşerken* (2018), *Kaybolan* (2020) ve *Geç Kalan* (2021) yayımlandı. Romanlarının yanı sıra belgesel ve kurmaca film senaryoları yazmaya devam eden Tufan, *Uzak İhtimal* filmiyle 2009'da İstanbul Film Festivali'nde, *Yozgat Blues* filmiyle 2013'te Adana Altın Koza Film Festivali'nde "En İyi Senaryo" ödüllerini kazandı. Yazdıkları çeşitli dillere çevrildi. Edebiyat dergilerinde öyküleri yayımlanıyor.

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Ve Sen Kuş Olur Gidersin
Şanzelize Dügün Salonu
Kraliçenin Pireleri
Hayal Meyal
Kaybolan
Beni Onlara Verme
Bir Adam Girdi Şehre Koşarak
Geç Kalan
Kekeme Çocuklar Korosu
Düşerken

ÂŞIKLARA YER YOK

Yazan: Tarık Tufan
Editör: Senem Kale

Yayın hakları: © 2023 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.
Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Doğan Kitap'ta 1. baskı / Ocak 2023 / ISBN 978-625-8215-96-0
Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Gökçen Yanlı
Yazar fotoğrafı: Mehmet Cihan Oyuktas
Sayfa uygulama: Yasemin Çatal
Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kâğıt San. Tic. Ltd. Şti.
15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL
Tel: (212) 515 49 47
Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Âşıklara Yer Yok

Tarık Tufan

“Hiçbir şey bitmiyor Selim, hiçbir şey. Her şey birbirine karışıyor, kenetleniyor. Dipte olanı birdenbire en üstte görüyorsun. Hepsi suyun yüzüne çıkmak için vaktini bekliyor.”

Aydaki Kadın, Ahmet Hamdi Tanpınar

“Ayrıca bil ki, bütün insanlar arasında en çok senden nefret ettim, en çok seni sevdim aynı gün içinde!”

Elektra, Sophokles

“Bazen etrafımızda o kadar esrarlı bir hâdise olur ki ince teferruatına kadar bunu sezeriz fakat hiçbir şey idrak etmeyiz; ruhumuzun içinde ikinci bir ruh her şeyi anlar fakat bize anlatmaz, böyle korkunç işaretlerle bizi muammanın derinliklerine atar ve boğar.”

Dokuzuncu Hariciye Koğuşu, Peyami Safa

“Aynı anda hem umut edip hem korkabilir mi acaba insan, ne zaman başlamalı umut etmeye, belki en iyi zaman neden korktuğundan emin olduğun an.”

Don Quijote, Miguel de Cervantes

Uzaktan Gelen Mektup

Hayatımı mahvettim. Üstelik bunu yaparken aklım başımdaydı. Hayatımı bile bile mahvetmemin tek bir sebebi vardı: Âşıktım ve dünyanın geri kalanının gözümde zerrece değeri yoktu. Bütün düşüŖleri güzelleŖtiren kutsal aşk, beni de uğruna her Ŗeyi göze alabilecek bir cesaret ve arzuyla dolduruyor, dibe doğru sürükleyip nefesimi kesiyordu.

Ŗimdi zarfı henüz açılmamıŖ bu mektup elimdeyken eski deniz fenerinin önünde durmuŖ geçmiŖi düşünüyorum. Deniz aç kalmıŖ yabancı hayvanları andıran bitimsiz bir iŖtahla kayalara saldırıyor. Kayalar, duman grisine çalan kabarık suların açlığını bastırmak bir yana daha da hırçınlaŖtırıyor. Dalgalarla birlikte hiç durmadan zihnimin duvarlarını döven tereddüdün pençesinde kıvranıyorum. Elimdeki zarfı içindekileri okumadan sulara bırakmanın eŖiđindeyim. Susmak bilmeyen köpek ulumaları kulaklarını tırmalıyor. Günlerdir, haftalardır bu haldeler. Nedir onları bu kadar huzursuz ve öfkeli yapan? Belki açlık, belki korku. Uzakta, ufka yakın bir yerde belli belirsiz bir gemi, ağır ağır ilerlerken donmuŖ zamanı parçalara ayırıyor.

İçimden bir ses o mektubu sakın açma, diyor. Yazılanları okuduğum anda hayatım tahmin edemeyeceğim kadar altüst olabilir.

Fakat merakımı bir türlü yenemiyorum, çünkü çok uzun zamandır bu ânı bekliyorum. Bir haber. Bir ses. Bir kelime.

Mektup Firdevs'ten geldi. Bir zamanlar tutkuyla, bağlılıkla, sadakatle âşık olduğum kadından. Ondan geldiğinin ilk işareti zarfın üzerindeki mor mürekkepli yazılar. Firdevs neredeyse imzası haline gelmiş mor mürekkeple yazardı özel notlarını. Bana mektup yollamasını ilk anda yadırgadım ama sonradan yaşananları düşününce buna mecbur kaldığını anlayabiliyorum.

Firdevs aylar evvel ansızın beni terk etti ve ortadan kayboldu. Kimselere bir şey söylememişti; nereye, kiminle, nasıl gittiği muammaydı. Sırta kadem basmıştı, yer yarılmış da içine girmişti sanki. İlk zamanlar biraz benden kaçmak, biraz da yalnız kalabilmek için gözlerden irak kalmayı seçtiğini düşündüm ama öyle olmadığını fark edince bu kez hayatından endişe etmeye başladım. Bir insanın böylesine yokluğa karışması pek de hayra alamet değildi. Yine de Firdevs'ten böyle delilikler bekleneceğini hatırlayıp teselli bulmaya çalıştım. İşte elimdeki bu mektup aylar sonra aramızdaki ilk iletişim. Belki bütün sorularıma cevap bulabilirim ama baş edemeyeceğim yeni sorular kafama üşüşürse ne yapacağım? Korkuyorum.

Firdevs'in bir anda kaybolması yüzünden endişelere boğulmuşken, birkaç ay öncesine kadar adını bile duymadığım bir kasabada, tuhaf bir binada buldum kendimi. Beni buraya rastlantılar savurdu sanıyordum. İlk anda rastlantı sandığım şeylerin arasında görünmez bağlar olduğunu zamanla fark ettim. Anlatması güç bağlar beni bu yabancı yere sürükledi. Dünyadaki hiçbir mesafe kaderin birbirine yakınlaştırdığı insanlara engel olamaz.

Ben, Orhan, artık buraya gelen adamla aynı kişi değilim. Tıpkı burada tanıştığım Defne, Belma ve Ahmet Hilmi Bey gibi başka bir varlığa büründüm. Geçmiş denen şeyin insanın hafızasında sürekli değiştiğini de onların yanında öğrendim.

Buraya gelmeden evvelki son bir yıl içinde hayatım tam bir kördüğümüne dönmüştü; doğru dürüst çalışmıyordum, parasızlıktan kendi evimi kapatmış, Cankurtaran'da yalnız yaşayan annemin yanına taşınmıştım. Yayınelerine ve araştırma şirketlerine yaptığım kısa zamanlı işlerden elime geçen kısıtlı paralarla neredeyse yokluk sınırında bir hayat sürüyordum. Ağabeyim yine borç isteyeceğimi bildiğinden artık telefonlarıma bakmıyordu. Annemin oturduğu evi teminat göstererek bankadan aldığım kredilerin taksitlerini ödeyemez durumdaydım; önce banka avukatlarından, sonra mahkemelerden gelen çağrılardan bunalmış, iyiden iyiye kapana kısılmıştım. Kaçacak, nefes alacak bir yer görünmüyordu, borçlarımı daha fazla öteleyemiyordum, bütün yolları tüketmiştim. Kendini durmadan kafesin tellerine vuran bir kuşa benziyordum. Durumun vahametini annemden (hatta kendimden) gizlemeye çalışırken, yaşadığımız eve haciz memurlarını yollamalarına ramak kalmıştı. Hikâyelerde anlatılanlara benzer bir mucize bekliyordum galiba, başka türlü kurtulmam imkânsızdı.

Kim bilir, belki de umutların tümünden kesildiği hayata cehennem diyoruz.

Üç yıl boyunca hastalıklı bir tutkuyla (o zamanlar hastalıklı yerine ihtiraslı diyordum) bağlandığım Firdevs'le ayrılığımızın üzerinden sekiz ay geçmişti ama enkaz haline gelen hayatımı toparlamaya bir türlü gücüm yetmemişti. Dağınık bir odayı, bir çekmeceyi yahut bir çantayı düzenler gibi hayatımızı derleyip toparlayabilseydik ne güzel olurdu.

Kendime dışarıdan bakınca olan biteni ayan beyan görüyordum; yırtıcı, çirkin bir kuş karnımın üstüne çökmüş, siyah sivri gagasıyla göğsümün tam ortasını, kalbimin durduğu yeri pervasızca deşiyor, dinlenmek için kafasını yukarı kaldırdığında kızıl kan damlaları ağızından aşağıya, ince uzun boynundan gövdesine doğru bir patika gibi süzülüyordu. Sanki bütün vücuduma felç

inmişti, kendimi koruyabilmek için kıpırdamaya güç yettireniyor, bu kanlı temaşanın bir an evvel sona ermesi için içimden yalvarıyordum. Rüya değil hakikatti yaşadıklarım; durmadan yenilenen bir üzüntü haliydi, sonu gelmeyen bir düşüştü.

Süslü itiraflar eşliğinde sahte bir merhamet arayışım yok, saplantılı bir ruh hali içinde de değilim. Bitmeyen yakınmaların, onları dinlemeye mecbur kalanları nasıl usandırdığının farkındayım; uzun uzadıya iç dökmelemlerle kimsenin sabrını zorlamak istemem ama ruhuma azap veren hatıraların tasallutundan ve uykularımın içinde, ıssız, kurumuş bir kuyunun dibinde pusuya yatarak fırsat kollayan karabasanlardan kurtulmak öyle kolay değil. Gözlerinin önünde mahvolan hayatlarını boş bakışlarla izlemekle yetinmek zorunda kalanlar beni gayet iyi anlayacaklar. Hatıraların tümü acı verir; bazıları yaşandığı için, bazıları bir daha asla yaşamayacağı için. Zaman içinde acı duyarak da olsa ölüleri bağışlamayı, karanlığın çöktüğü sancılı vakitlerimi geçmişin hayaletleriyle paylaşmayı öğrendim; sıra kendime gelince duraksıyorum, kabaran öfkemi dindirmeye gücüm yetmiyor.

Kim bilir, belki de cehennem insanın kendini bağışlayamamasıdır.

Mektup elime ulaştığı andan itibaren sağlıklı düşünmekte zorluk çekiyorum. Aylardır beklediğim haber bu değil mi, neden zarfı açıp okumuyorum? Çünkü her şey değişti. Son yıllarda ilk kez bir umut kırıntısına tutunmuşken, orada yazılanların beni yeniden alaşağı edeceğinden endişe ediyorum.

Biraz karmaşık görünse de her şeyi olabildiğince açık anlatacağım. Kopuk kopuk bir hikâyenin parçalarını bağlamaya çalışmak beni yoruyor. Hikâyemde boşluk gibi duran yerler aslında uzun yalnızlıklarımın ibaret. Yalnızlıkların uç uca eklendiği bir hikâyenin anlatmaya değer bir yanının olmadığını düşünenler haklılar. Fakat aşk varsa başka. Aşkın başladığı yerde tutku, keder, acı ve nefret devreye giriyor, zamanın akışı bozuluyor,

bilinç, ağırlı sıçrayışlarla yolunu kaybediyor. Şimdi hafızamın kapılarını zorlayarak açmak ve karşıma çıkanları anlatmak ne kadar sarsıcı olsa da bundan vazgeçmeyeceğim.

Galiba en doğrusu Cankurtaran'daki son gecemden başlamak. Son bir yıldır geçirdiğim diğer geceler gibi ruhuma tebelleş olan pişmanlıklar ve vicdan azaplarıyla örülü bir mahzende, rutubetli ve soğuğu iliklerime kadar işleyen çıplak duvarlar arasında kendimle kıyasıya kavga içindeydim. Fakat o gecenin öncekilere benzemeyen bir yanı vardı, yanık hatıralardan tüten sinsî duman, karanlıktan istifade ederek, hiç fark ettirmeden etrafımı sarıyor, ağızımdan burnumdan girip soluk borumu tıkıyor, beni baygınlıkla bilinç arasındaki izbe ve tehlikeli boşlukta aciz bırakıyordu.

Önüne gelen her şeyi yutacakmış gibi duran o dipsiz geceyi anlatmalıyım.

Tuhaf Gecenin Çağrıkları

O gece Cankurtaran'daki evde pencere kenarındaki koltukta miskin miskin dışarı bakarken yalnızca Firdevs'i düşünüyordum. Aylardır neredeydi? Neden benden kaçıyordu?

Bilincim gitgide zayıflıyordu, ruhlarımızı yutarak sağ kalan hatıralar karşısında çaresizdim, bir uçtan bir uca göğü saran, göz kamaştırıcı tekinsiz lacivert örtü kafamı karıştırıyordu; gökyüzü bir yandan kendine hayran bırakırken bir yandan da boğucu bir endişeye sürüklüyordu. Hiç kuşkusuz bu gelgitli hislerimde, Sarayburnu açıklarından mahallemize bakan devasa büyüklükteki parlak dolunayın da payı vardı. Çatılara dokunacak kadar dibimize sokulan ay, ışıklı yüzüyle Cankurtaran'ın yorgun evlerinin sıralandığı sokakları aydınlatırken, bir taraftan da eskilerden kalma esrarengiz hikâyelerin etkisiyle kara düşüncelere sebep oluyordu. Son günlerde bu civarlara musallat olan ve içindeki eşyalarla kısa süreliğine kiralanan evlere dadanan hırsızların kırıp durduğu sokak lambaları yine sönüktü. Dolunayın yaydığı kasvetten kaçış yoktu. Babaannemin ifritlerin gecesi diye tarif ettiği gecelerden biriydi.

Babaannem ayın bu halini gördüğünde mezarlığı andıran boğuk bir sesle "ifritlerin gecesi geldi" diye sayıklamaya başladılar. "Kendinizi, etrafınızı dinlemeyin, kulaklarınızı kapatın. Yorgani

başınızın üstüne çekin, Felak Nas okuyup iki yanınıza üfleyin. İfrit taifesinin ayağının altında aylak aylak dolanmaktansa, uykunun müşfik koynuna sığınmak evladır.” Aklımdan hiç çıkmayan o gecelerden birinde, babaannem yattığı yerden huzursuz hareketlerle ayağa fırladı, “Siz yatağınızdan sakın kalkmayın” diye sıkıca tembihledi, “Cumali’yi almak için geldiler” diye odanın ortasında dolandı. Arada durup, kafasını yukarı kaldırıp, “Cumali’nin evi bura değil, yan taraf. Cumali’nin evi bura değil, yan taraf” diye tekrarladı durdu. Vücudu titriyordu. Komşumuz Cumali Bey ertesi gün kalp krizinden vefat edince şaşkınlık ve korku içinde babaannemin anlatacaklarını beklemeye başladık. Uzun süre bu meseleden hiç bahsetmedi. Sonra bir akşam yemeği esnasında dili çözüldü. “Cumali arabasını rahat park etmek için incir ağacını kesti. Yazık, kendi rahatına bu kadar düşkün olacağına, yaşlı incirin hakkını gözetseydi böyle olmazdı.”

Fenalıkların olduğu gecelerdi bunlar: İnsanların durduk yere öldüğü, sebepsizce dilsizleştiği, âşıkların aklına uzakların düştüğü, lohusa kadınların delirdiği, ihtiyarların altına işediği geceler.

Saatlerdir pencerenin bitişiğindeki çimen yeşili, kadife kumaşlı, kolçakları eprimiş, yaşı benden büyük kapitone berjerde oturmuş dışarıyı seyrederken, yüzümün karanlık camda beliren aksini fark ettim. O anda gece en kasvetli yerinden kırılıp, parça parça üzerime devrildi. Camdaki kendime bakıyordum. Pencerenin yıpranmış ahşap çerçevesinin arasından sızan serin bir rüzgâr yüzüme geliyor, bir büyü gibi aklımdı düğümlüyor, yavaş yavaş uyuşturuyordu. Uzun süre camdaki yüzümü inceleyince gitgide kendime yabancılaştım, başka birine bakıyordum sanki, daha öncesinde karşılaşmadığım, hiç tanımadığım bir adam gözlerini gözlerime dikmişti; iki yabancı insan, rahatsız edici bir kuşkuyla birbirimizi süzüyorduk. Düşüncelerimi toparlamakta güçlük çekiyordum, oradan bakanın ben olduğumu bildiğim halde hissettiğim uzaklık aklımdın sınırlarını zorluyordu. Zaman geçtikçe

camdaki yüzün müşfik ve dostça bakmadığını fark ettim, daha da kötüsü apaçık bir şekilde öfkeli ve neredeyse düşmanca bakıyordu. Boşlukta yansıyan benliğimi, bana musallat olmuş, zayıf ânımı kollayan bir hasım gibi görmek ürpermeme sebep oldu. Sanki hayatını mahvettiğim kişi, içimde saklı duran ve o an yüzü pencereye yansıyan öteki benliğimdi. Bana çok benziyordun, aynı zamanda benden bambaşka biriydin. Yüzü tıpatıp benim yüzümdü ama başka bir ruhu olduğundan “ben” diyemeyeceğim kadar da farklıydı. Bakışlarının etkisinden sıyrılabilmek için ayağa kalkıp pencerenin yanından ayrılmak veya yüzümü başka yana çevirmek istediysem de başaramadım, beynim hareketlerime hükmedemiyordu, karanlıktaki yüz beni zoraki karşısında tutuyordu. Başlangıçta vehim sanmıştım, oysa ölümcül bir düellonun içindeydim. Bir aynaya hapsolmuştum. Oradan bana bakan kişinin gözlerinde bir tür hesaplaşmanın hıncı vardı; onu da kendimle birlikte bir çöküşün içinde yuvarlanmaya mecbur bırakmıştım, peşim sıra ateşin ortasına çekmiştim. Başımıza gelen musibetlerden tek başıma beni sorumlu tutuyor ve hesap sorma arzusuyla yanıp tutuşuyordun. Bulanık, yoğun kıvamlı bir suyun içine çekiliyordum, bütün gövdemi saran efsunlu ağırlık yüzünden kıpırdamaya mecalim kalmamıştı. İnsanın vücudunu hareket ettiremediği o kâbuslardan birinin içindeydim. Ortadan ikiye bölünmüştüm, varlığım parçalanıyordu. Kelimelere dökülemeyen çetin bir savaşa tutuşmuştuk.

O sırada bir tür mucize gerçekleşti; telefonun gürültülü titreşim sesi tam vaktinde imdadıma yetişti ve camın arkasında duran adamla aramızdaki görünmez zinciri kopardı. Dışarıdaki dünyadan gelen bir çağrı, odaya çöken ve kendimden geçmeme sebep olan güçlü tesiri bir anda dağıttı, içinde mahsur kaldığım, sessiz fakat hiddetli çatışmadan kurtulmama sebep oldu. Kendime geldiğimde karşı kaldırımında bir sokak köpeği oturmuş bana bakıyordu. Az önceki hadiseye şahit olmuş da birazdan dile gelecek

miş gibi bir hali vardı. Gözlerini üzerimden ayırmadı, pes eden ben oldum.

Altın sarısı pirinç ayaklı, ince damarlarından yeşilimsi kan akan mermer sehpanın üzerindeki telefonun ekran ışığı, odanın loşluğunda maviye çalan düşsel bir yarılma oluşturuyordu. Arayan Kenan'dı. Son zamanlarda pek görüşemediğimizden yanlışlıkla aradığını düşünerek bir süre cevap vermedim. Üstelik az evvel kendimle giriştiğim arbedenin ardından henüz toparlanmamıştım. Telefonun titremesi bir türlü durmak bilmedi. Saatin kaç olduğunun farkında değildim, zamanla irtibatım kopmuştu, güneşin Ahırkapı Deniz Feneri'nin üzerinden denize yuvarlanıp gözden kaybolmasının ardından bir hayli vakit geçmişti. Kennedy Caddesi'nin hayat kokan gürültüsü iyice dindiğine göre ortalıktan el ayak çekilmiş olmalıydı. Bu saatler, Cankurtaran Mahallesi'nin, yüz yıl önceki sessizliğine geri döndüğü saatlerdi. Bir zamanlar ölgün sarı ışıklarıyla akşam karanlığını tam ortasından yarararak günün son seferini yapan banliyö treninin marazlı iniltisi, mahallemizi, komşu olduğu Topkapı Sarayı'nın çıplak duvarlarına hapsolmuş yorgun hayaletlerinin kederli suskunluğuyla baş başa bırakırdı. Artık banliyö trenleri yok. Çocuklarını öksüzlüğün uçsuz bucaksız yalnızlığına terk eden babalar gibi ortadan kayboldu.

Sinir bozucu titreme sesi kesilecek gibi değildi. Karanlıktaki yüzle yeniden karşılaşma korkusu aklımı kurcalıyordu. Beni esir alan bu havanın bir nebze azalacağını umarak mütereddit halde telefonu açtım. Kenan'ın her zamanki coşkulu sesi, odanın mezarlığı andıran sessizliğine alışmış kulaklarımı cınlattı. Heyecanlandığında kelimeleri yutarak konuşurdu hep. Ardı ardına bir şeyler söyledi, araya giren kesintiler yüzünden ne dediğine odaklanamıyordum. Bir anda sustu, "Sen beni dinliyor musun Orhan?" dedi. "Kenan, kafam dağınık biraz. Telefon da çok iyi çekmiyor galiba. Bu saatte neden aradın hayırdır? Hangi dağda kurt öldü?" Bir kez

daha suskunlaştı. Çıkışır gibi konuştuğumu fark edince gönlünü almaya çalıştım. “Kusura bakma, oturduğum yerde biraz kendimden geçmişim, bir an toparlayamadım. Baştan anlatsana.”

Kenan’la uzun zamandır arkadaşız, İstanbul Üniversitesi İletişim Fakültesi’nde birlikte başladığımız asistanlık günlerimizden itibaren yedi yıl boyunca aynı odada, yan yana masalarda çalıştık, sonra Kenan özel bir üniversiteye geçti, ben İstanbul’da kaldım. Ayrı yerlerde olmamıza rağmen buluşmalarımızı sürdürdük; haftanın birkaç günü mutlaka Beyoğlu’nda bir araya gelip, saatlerce sohbet ediyorduk. Biraz benim yüzümden (biraz değil tamamen benim yüzümden) görüşmelerimiz aksadı. Allah’tan ikimiz de bunu dert edecek insanlar değildik, aradaki mesafe ne olursa olsun arkadaşlığımız ilk görüşmemizde kaldığımız yerden devam edebiliyordu.

“Saklıkuyu’da kiraladığım bir ev var. Bir süre orada kalmak ister misin? Tertemiz duruyor, geçer oturursun. Dört ay daha kontrat var, yıl sonuna kadar kirasını peşin ödemiştin. Sessiz sakin bir yer, tam sana göre. Dört ay dediğime takılma, duruma bakarsın, arzu edersen, ortam hoşuna giderse dilediğin kadar kalabilirsin. Ev sahibi yabancı değil.”

Telefonun ucunda ses çıkarmadan bekledim. Kenan’ın neden bahsettiğini anlayamıyordum; Saklıkuyu, Saklıkuyu’daki ev, bende en küçük bir çağrışım yapmamıştı. Doğru insanla konuşmadığına iyiden iyiye ikna oldum. Bir kırgınlığa yol açmamak için temkini elden bırakmadım.

“Saklıkuyu neresi Kenan?”

“Edirne yolunda, Karadeniz kıyısı. Çok uzak sayılmaz. Sayfiye bir yer. İngiltere’ye gitmeden evvel kiraladım ama boş duruyor.”

Kenan’ın durduk yere böyle bir teklifte bulunmasını yadırgamıştım. Üstelik yerimden kıpırdayacak kuvveti bulamıyordum kendimde.

“Sağ ol Kenan, gerek yok. Şu an gidemem.”

“Kim bilir, belki de cehennem insanın kendini bağışlayamamasıdır.”

Aşk sandığımız bağılıklar, gerçekte bizi kendine tutsak eden bağımlılıklarımız mıdır?

Tarık Tufan, insanın içindeki bu büyük çatışmanın kapısını aralayarak aşkın yersiz yurtsuzluğuna dair sarsıcı bir hikâye anlatıyor.

Akademisyen Orhan büyük bir tutkuyla bağlı olduğu Firdevs’in peşinden umutsuzca koşarken, bir yandan kendi geçmişindeki travmalarla diğer yandan Firdevs’in bir başka adama duyduğu hastalıklı aşkla mücadele etmektedir. Gece yarısı aldığı telefonla kendini sayfiye kasabası Saklıkuyu’da bulur. Geçmişte hastane olarak kullanılmış, Osmanlı sarayının ve İstanbul zenginlerinin sırlarıyla dolu eski bir köşkün odasına yerleşir. Hatıralarına hapsolmuş Defne’yle ve diğer komşularıyla tanışan Orhan, onların yaralı hikâyelerine ortak olurken, kendini buraya sürükleyen kaderi anlamaya çalışmaktadır. Firdevs’in birden ortadan kaybolmasıyla içine düştüğü merak, nefes kesen bir sonla cevap bulur.

Aşıklara Yer Yok, gerçeklikle hayalin iç içe geçtiği olağanüstü bir aşk ve tutku hikâyesi.

Aşkın büyüğü ve karanlık doğasına dair duygu dolu, eşsiz bir roman.

Her sayfasında kendinizi bulacağınız bir edebi şölen.

QR kodu okutunuz

Dijital fiyat etiketi

Sertifika no: 44919

ISBN 978-625-8215-96-0

9 786258 215960

DK
Doğan
Kitap